

Akárhogyan is, az ilyen szöveg egyáltalán nem „nyitott mű” a kifejezés Eco-i értelmében, mivel a meghívás, ami a mű tetszőleges befejezésére, lezárására fennáll, nem az olvasónak van felajánlva. Aki viszont élhetett volna vele, az meghalt. Nem úgy állunk a befejezetlen mű előtt, mint Kafka vidékről jött embere a törvény kapujában, akinek halála pillanatában azt mondja az őr: „Itt rajtad kívül senki be nem léphetett volna. Ezt a bejáratot csak a te számodra jelölték ki. Most megyek és bezárom.”⁴ – hanem úgy, mint egy későn érkezett, másik vidéki ember, aki már csak a kapu előtt kiterített testet látja, és a törvény továbbra is tárva-nyitva őrzött kapuját, mert Kafka szövege arra nem tér ki, hogy az utolsó kijelentése után az őr valóban bezárja-e a kaput. Ha belegondolok, engem a leginkább az a látvány érdekel, ahogy a nyitva hagyott kapuból áradó kiolthatatlan fény a küszöb előtt fekvő testen megtörik, láthatóvá téve mindazt, amit - - -

MAGYAR GÁBOR: INTONÁCIÓ

⁴ Franz Kafka: *A törvény kapujában*. Gáli József fordítása. In: Franz Kafka: *Elbeszélések*. Palatinus, Budapest, 2001, 170.